

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **V. P.**, zastoupeného JUDr. Josefem Ptáčkem, advokátem se sídlem ve Velké Bíteši, Hybešova 121, za účasti **Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru sekretariátu ředitele a krajského živnostenského úřadu**, se sídlem v Jihlavě, Žižkova 57, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 12. 2005, č. j. 57 Ca 35/2005 - 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátovi JUDr. Josefu Ptáčkovi, se sídlem ve Velké Bíteši, Hybešova 121, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhal zrušení shora uvedeného pravomocného usnesení Krajského soudu v Brně, kterým soud odmítl jeho žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru sekretariátu ředitele a krajského živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán“), ze dne 10. 3. 2005, č. j. KUJI 3896/2005 PS/49, KUJIP009LX6R. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru správního, ze dne 14. 2. 2005, č. j. SPR/13096/2004-juran, ve věci přestupku na úseku

ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. ch) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“).

Krajský soud v Brně usnesením žalobu odmítl pro opožděnost, neboť dospěl k závěru, že žaloba byla podána po uplynutí lhůty stanovené v ustanovení § 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Žalobou napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 16. 3. 2005, což je prokázáno doručenkou založenou ve správním spise. Dne 25. 5. 2005 podal stěžovatel proti uvedenému rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu žalobu, kterou nesprávně označil jako kasační stížnost. Vzhledem k tomu, že stěžovatel podal žalobu namísto věcně a místně příslušnému soudu přímo Nejvyššímu správnímu soudu, tento soud podle ustanovení § 7 odst. 5 s. ř. s. věc postoupil usnesením ze dne 1. 7. 2005, č. j. Na 176/2005 - 4, k dalšímu řízení soudu věcně a místně příslušnému, tj. Krajskému soudu v Brně.

Ve včas podané kasační stížnosti napadá stěžovatel shora uvedené usnesení Krajského soudu v Brně a uplatňuje důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí zrušit. Současně uplatňuje nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu, tj. důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Dle stěžovatele soud žalobu odmítl čistě z formálních důvodů, aniž by se zabýval jejím věcným obsahem. Stěžovatel v kasační stížnosti rekapituluje průběh správního řízení, namítá podjatost pracovníků správních orgánů, namítá neprokázání nabytí právní moci žalobou napadeného rozhodnutí a vytýká správnímu orgánu prvního stupně projednání věci bez jeho přítomnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (ustanovení § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především předesílá, že v případě, je-li žaloba odmítnuta, nepřísluší mu v řízení zabývat se otázkami meritorního posouzení. Předmětem přezkumu ze strany kasačního soudu může být pouze otázka, zda se krajský soud nedopustil nezákonnosti, odmítl-li žalobu, aniž se jí zabýval věcně [stížnostní důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. S ohledem na skutečnost, že nedodržení lhůty pro podání žaloby ve správním soudnictví nelze prominout a její marné uplynutí je samo o sobě dostatečným důvodem pro odmítnutí žaloby, zabýval se zdejší soud tím, zda odmítnutí žaloby krajským soudem z důvodů marného uplynutí lhůty pro její podání bylo po právu.

Soud se proto zaměřil především na námitku stěžovatele, dle které nebylo prokázáno nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu ze dne 10. 3. 2005, č. j. KUJI 3896/2005 PS/49, KUJIP009LX6R, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 2. 2005, č. j. SPR/13096/2004-juran, ve věci přestupku na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. ch) zákona o přestupcích.

Tato námitka není důvodná. Pro počátek běhu lhůty pro podání žaloby má význam doručení napadeného rozhodnutí a nikoliv jeho právní moc. Podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Dodržení této lhůty proto nelze zkoumat k okamžiku, v němž rozhodnutí nabylo právní moci, nýbrž vždy k datu doručení žalobou napadeného rozhodnutí tomu účastníkovi, který správně žalobu podal. Nad rámec výše uvedeného soud považuje za nutné dodat, že jakkoliv je zpochybnění nabytí právní moci pro dodržení žalobní lhůty irelevantní, nezakládá se tvrzení stěžovatele o neprokázání právní moci předmětného rozhodnutí na pravdě. Ve smyslu ustanovení § 51 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se rozhodnutí účastníkovi řízení oznamuje doručením písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. Den doručení rozhodnutí se považuje za den jeho oznámení. Podle ustanovení § 59 odst. 4 správního řádu se proti rozhodnutí odvolacího orgánu nelze odvolat a podle ustanovení § 52 správního řádu je rozhodnutí v právní moci, nelze-li se proti němu odvolat. Ve správním spisu je založena doručka prokazující doručení rozhodnutí odvolacího orgánu stěžovateli dne 16. 3. 2005. Ve smyslu citovaných ustanovení tak nabylo předmětné rozhodnutí právní moci dne 16. 3. 2005 a je k tomuto datu také správně opatřeno doložkou právní moci.

Stěžovatel měl povinnost podat žalobu u příslušného soudu ve lhůtě 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí. Bylo-li v dané věci rozhodnutí správního orgánu stěžovateli doručeno ve středu 16. 3. 2005, počala ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. běžet lhůta k podání žaloby ve čtvrtek 17. 3. 2005 a skončila uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty, tedy v pondělí dne 16. 5. 2005 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovatel podal žalobu nesprávně k Nejvyššímu správnímu soudu, a to prostřednictvím poštovní přepravy dne 24. 5. 2005, tedy po uplynutí zákonem stanovené dvouměsíční lhůty. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že pokud by byla žaloba podána k Nejvyššímu správnímu soudu v zákonem stanovené lhůtě, pak by byla lhůta zachována jen za předpokladu, že by byla žaloba Nejvyšším správním soudem postoupena příslušnému krajskému soudu do uplynutí zákonem stanovené dvouměsíční lhůty.

Na základě výše uvedeného tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Krajský soud v Brně se nedopustil vytýkané nezákonnosti, odmítl-li žalobu, aniž se jí zabýval věcně. Kasační stížnost tak není důvodná, a proto ji soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

K návrhu stěžovatele, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud konstatuje, že s ohledem na neprodlené rozhodnutí ve věci samé již o tomto návrhu samostatně nerozhodoval.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a správnímu orgánu žádné náklady řízení v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nevznikly.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci proto Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci – advokátu JUDr. Josefu Ptáčkovi – přiznal náklady spočívající v odměně za jeden úkon

právní služby v částce 2100 Kč (převzetí a příprava zastoupení) podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 9. 2006, a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Tato částka bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce stěžovatele do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Zástupci stěžovatele nebyla přiznána odměna za doplnění kasační stížnosti dle jeho návrhu ze dne 4. ledna 2007, neboť soud dospěl k závěru, že zmíněné podání v žádném směru nedoplnilo původní kasační stížnost, pouze ji specifikovalo, pokud jde o to, kdy bylo napadené rozhodnutí krajského soudu stěžovateli doručeno, v jakém rozsahu toto usnesení napadá a jaké důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 s. ř. s. uplatňuje. Z tohoto důvodu doplnění kasační stížnosti nelze považovat za písemné podání soudu týkající se věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a zástupci za něj nebyla přiznána odměna.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu